

A számokhoz való hűség

Első levél.

Szentendre, tizenhat november kilenc, szerda.

Az öregségről.

Buzog a buzogány, zubog a zubogány, csalog a csalogány. Lebeg a lebegény, zebeg a zebegény, hebeg a hebegény. Habog a habogány, zuhog a zuhogány, dadod a dadogány. Ilyen mondatok persze nincsenek. Az a szó, hogy zubo-gány (írásom sajátossága miatt) könnyen olvasható zuhogánynak vagy zulongánynak (is). Nagyon közel kerültem a margóhoz, a pont összenőtt a „zárójel bezárva” jellel, nagyon közel került a mondat vége a margóhoz.

Hétfőn vettem egy töltőtollat, mert azzal, amit még Andrástól vettem, elégedetlen vagyok, mint egy európai. Egyébként az, amit Andrástól vettem, japán. Az a töltőtoll viszont, amit hétfőn vettem, fekete. Azzal is elégedetlen vagyok. Keresztapámtól, aki nem volt a keresztapám, kaptam egyszer egy jót.

Öcsi bácsi buszsofőr volt, Irakban dolgozott néhány hónapot, ő hozta azt az egészen remek töltőtollat (nekem meg az öcsémnek). Nem tudom, hogy Irakban gyártották-e. Meggyőződésem, hogy a legjobb töltőtollakat Kínában csinálják, egészen pontosan Pekingben a Lao-ce utca nyolcvannyalc szám alatt. Ez persze helytelen, úgynevezett germanizmus.

Amikor először találkoztam azzal a rövidítéssel, hogy ún. Azt hittem, arról van szó, hogy a tanulmány szerzője bevallja, unja már ezt az egész süketelést a szubsztanciáról, az akcidenziáról meg a devianciáról.

Az is igaz persze, hogy egy igazi (értsd: echte) kínai töltőtoll nem patronos, hanem hagyományos. Milyen a hagyományos töltőtoll? Szívátós. Ez lesz a következő feladat.

Második levél.

Szentendre, tizenhat november tíz, csütörtök.

Ajtókról és ablakokról.

Halott vagy, mint az istenek, nem tudják, hogy már nincsenek.

Lajos és János az ajtót csinálja épp.

A másikon kopognak.

Így persze nem lehet írni.

Írásaim java része amúgy is arról szól javarészt, hogy írnék én, de nem tudok.

Hogy ihletet kapjak, fellapoztam a Magyar grammatikát. A névutó-melléknévről olvastam egy mondatot, de semmit nem értettem belőle. Öregedő magyartanár vagyok én.

A másik könyv, amibe belenéztem, Beke Kata könyve, a *J. B. Pendragon igaz története*. Igaz és nem igaz történeteket tartalmaz. Héloise és Abélard történeténél nyílt ki, annál a résznél, amikor Héloise már kolostorba vonult.

A harmadik könyv az *Akli Miklós* Mikszáth Kálmántól. Most pedig azt a mondatot idézem ebből a kiváló regényből, amelyikben Lajos a huzatra panaszkozik, János pedig jobb füle mögé tűzi a sárga ceruzát.

Abban a pillanatban, amikor a papíroszerboltba lépett, megakadt a frizurája az eladó tekintetén. Aztán eszébe jutott Brenner Jóska öccséhez írott levele a nőkről.

Kezdjük előlről.

A rock and roll egy növény, nagyon olyan, mint én, nem jelent se férfit, se nőt. A nagyon olyan szövegrész helyett írjuk inkább azt, hogy majdnem olyan.

A valóság csak ritkán olyan, amilyennek elképzeljük.

Tegnap azt kérdezte Panka a kocsiában, ma busszal jön haza, hogy miért az a, az á és a b az ábécé első három betűje, miért nem az á, a b és a c.

Logikus.

Az első dolog, amit meglátok, a második. Miért rajzolnám le a papot meztelenül? Az egyik kolléganóm a másik kolléganómmal nevetett a második órában, a negyedik órában már utálták egymást. Szünet.

Becsengetés után leült, leírta az előző mondatot, aztán a következőt. Aztán elgondolkodott. A következő mondat leírhatatlan. A következő mondat elérhetetlen. A következő mondat nem létezik. Nincs és nem is volt és nem is lesz sohasem.

Megcsömöröltem a könyvektől, orális irodalmat olvasok.

Azzal a kolléganómmal, aki a második órában együtt kacagott azzal a másik kolléganómmal, akit a negyedik órára meggyűlölt, művészet és piac kapcsolatról beszélgettünk. Ez a kolléganóm ti. fest. Soha nem értettem, mi a különbség a tudniillik és a tudni illik között.

Ezt a kolléganómet (az egyszerűség kedvéért) nevezzük Picassónak, bár a Picassa (kétségtelen) szellemesebb. A szerző most először használt zárójeleket, kettőt is egy mondatban, a scriptor megjegyzése ez. Picassót tehát a továbbiakban nevezzük P-nek.

Valamelyik írásomban amúgy is K-nak neveztem. Nagy P vagy nagy K, tulajdonképpen mindegy, de egy bekezdés álljon legalább három mondatból. Ami a létezését illeti, bizonytalan vagyok.

P azt szeretné, ha festőként tekintenének rá az emberek. Ez pedig mit jelent? A festészetből szeretne megélni.

P egyik kollégája, ez vagyok én, az írásból szeretne megélni. Az egyszerűség kedvéért nevezünk engem F-nek.

Az ősz a kedvenc évszakom. Kedvenc hónapom pedig a szeptember. Ez akkor is így volt, amikor még nem voltak gyermekeim.

Azóta három is született, az első és a harmadik szeptemberben, a második pedig októberben.

A szerző itt nem fejt ki, hogy azért szereti a szeptembert, mert akkor a legszebb az ég. Fehér felhő, kéklő égbolt, szeptemberben a nyár megholt. Mit lehet kapni az égboltban? Azt hiszem, pontosan tudom, Lovasi vállalkozott arra elsőként, hogy az égbolt szót olyan összetett szóként értelmezze, ami egy boltnak a neve, ahol eget árulnak, dehogy. Igyekezz, az égbolt zár! Kakukkia fölött narancssárga égbolt terül el. Gyermekkorom egyik kedvenc meséje a Jamie és a csodalámpa, különösen a zenéje tetszik, de a figurák is ki vannak találva, ahogy mondani szokás. És most a következő mondat következik.

Nem bírom abbahagyni, pedig az előző mondat jó befejezés lett volna.

Elkezdhetném sorolni, hogy én januárban születtem, de akkor hideg van.

De nem is a hideggel van a baj, hanem a jelentéssel, mert január után február következik.

Elszomorodtam, egészen őszbe facsarodott a szívem, nem kellene folytatni ezt a történetet a bal latorról, aki dühében nem üdvözült. Milyen furcsa, hogy ez a két szó (üdvözöl és üdvözül) annyira hasonlít egymáshoz. Üdv és testvériség! Sokáig ezzel a formulával köszöntem el leveleimben. Victor Hugótól kölcsönöztem, a *Nyomorultak*ban így köszön el levele végén egy anarchista.

Még nem ebédeltem. Gyalázatosan éhes vagyok, írja Kassák valamelyik versében.

Az égboltban nem dolgoznak angyalok, az égboltban sok égdarabka ragyog. Az égboltban angyal az eladó. Az égboltban lila ég is kapható.

Reggel begyűjtottam.

Vettem a boltban tíz kiflit. Mást nem. Lélegzetet.

Első óra után felhívtam Z-t, mert időről időre rá kell jönnöm, hogy nem vagyok jó, nem vagyok jó semmire. A híres naturalista regényíró átjön hozzám délután, mert egyedül nem tudom elzárni a kerti csapot.

Miután Z-vel beszéltem, felhívtam Esztert is. Eszter mondta, hogy Gáborral éppen Leányfalura készülnek könyveket venni a könyvtár számára a könyvesboltban. Eszter örült, hogy délután átjön hozzánk Z, nehogy elfagyjon a csőben a víz. Eszter annak is örült, hogy beszéltem K-val, akit P-nek is neveznek.

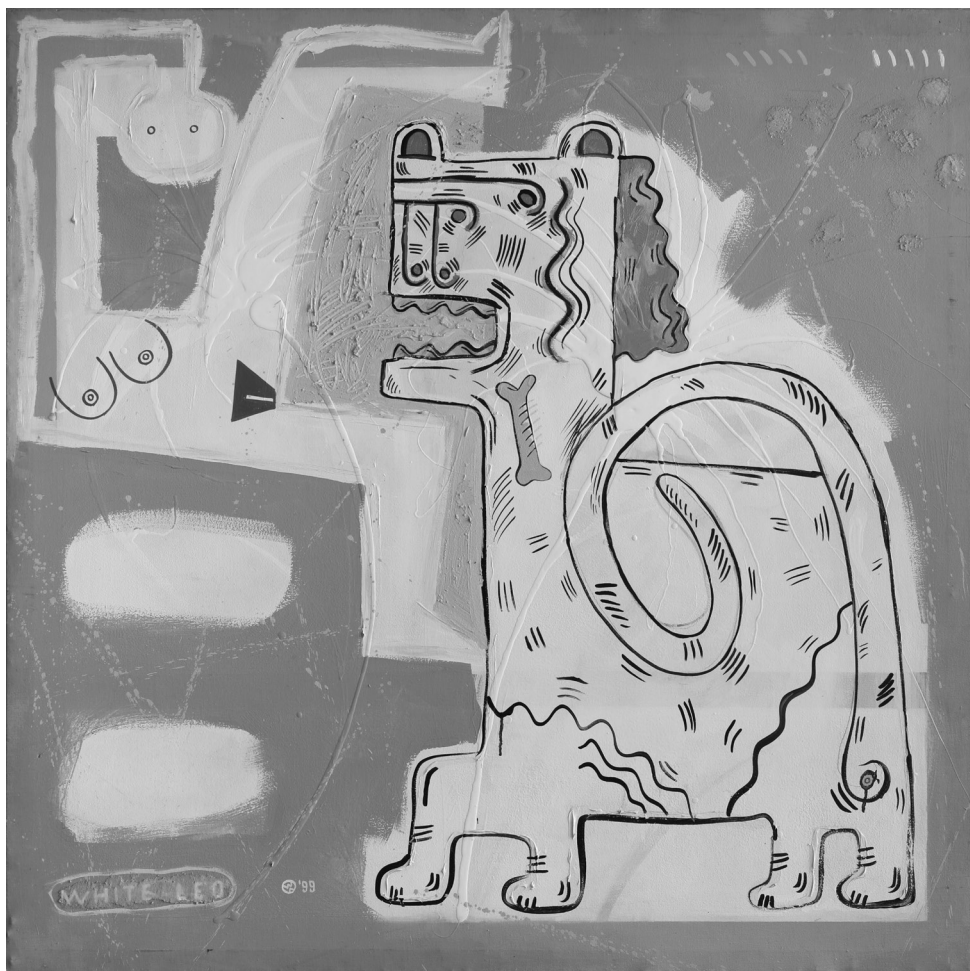
Miután Eszterrel beszéltem telefonon, felhívtam Ágostont is, de nem volt elérhető. János fontosnak tartotta megjegyezni ezt.

Ötödik töredék.

Pócsmegyer, tizenhét január tizenhárom, péntek.

Nyugalmam helyére nem jutnak el, írja az egyik számozott zsoltár. Egy másik fordítás szerint: nyugalmam országába nem jutnak el. A zsidókhöz írt levél is idézi.

Kik azok a zsidók?

Wahorn András: White Leo, 1999 (Kacsuk Gyűjtemény)